

Din vän Dragan

Din vän Dragan ler sådär pillemariskt som bara Dragan kan, de ljusblåa jacken så osannolikt glittrande i den sydslaviska ovalen som sitter ovanpå den seniga kroppen som alltid är klädd i Adidas och lackskor, som om han vill bevisa något (ja det *är* faktiskt ett statement, det har Dragan sagt själv, han skulle inte kunna gå en meter utan att fälla en underfundig kommentar om livet och alla dess trials and tribulations, men det är ju så Dragan är, det är därför alla älskar honom, och det är därför du bara kan hoppa efter, hoppa och hoppas att få plats i hans skugga). Han rör sig med den självsäkra hållningen en mycket gammal människa har när allt tagits ifrån henne utom värdigheten i att veta namnet på den Långsamt Annalkande Fienden, och det är märkligt, märkligt och rörande att se på, man kan sitta på en av bänkarna i centrum, de med den flagnande målarfärgen, bland Jarmo och Özkan och Lennart och ibland också Sirpa, men oftast inte Sirpa, eftersom hon är den som för det mesta måste rasta Lacknafta (och år senare ska det ironiska i det namnet gå upp för dig där du sitter framför din laptop i ett rumt i en dragig vindslokal på Sveavägen och skriver En eller Annan Artikel [och det är också i den här vevan du lägger dig till med vanan, eller ovanan, beroende på hur man ser det, att benämna saker med eftertryck, för att ge dem ett värde de möjligen inte har eller förtjänar förrän just i det ögonblicket, och då enbart för att du genom denna godtyckliga handling kan skänka ditt eget liv någon form av mening, den mening som kommer av all typ av maktutövning, även om den också är mycket kortlivad] och du ska le för dig

själv och undra vad det blev av dem, även om du naturligtvis vet inom dig att de vid det här laget ligger på Skogskyrkogården med förstorad lever och möjligen kom någon avlägsen släkting till jordfästningen, ty allt annat vore för erbarmligt sorgligt även för dig att föreställa dig, trots att cynism är något du lärt dig strössla över morgonmüslin, inte för mycket, inte för litet, du är *suave*, du låter för fan din espresso dra i tolv sekunder, inte mer, innan du dricker den).

Men nu Dragan, och han är full av livskraft, full av vitalitet där han liksom struttar över torget och ler mot allt och alla, mot Ioannis med rotfrukterna under den smutsiga blå markisen, mot Elif, Katya och Birgitta som står och röker utanför ICA och väntar på ett tunnelbanetåg med en extra vagn vars dörrar ska öppna sig och släppa ut en röd matta, och de ska långsamt kliva fram över den och möta fotoblixtarna medan de rullar ut från perrongen och låter här och nu krympa till oigenkännlighet bakom dem, Dragan går, han ler och visar tänderna, fastän han saknar ungefär hälften av dem (en riktig man slåss enbart för att försvara sin heder eller sin kvinna, och Dragan påstår sig ha båda), och det är fullt möjligt att han senare ikväll kommer att fingerknulla Katyas lillasyster Niki längst ner i parkeringsgaraget på andra sidan motorvägen, och Niki kommer senare att påstå att det är kärlek och sedan kämpa för att fortsätta intala sig detta de kommande åren, men då har Dragan givetvis gått vidare, kanske drar han sig senare den kvällen till minnes där han sitter på ett plan till Monte Carlo, eller eventuellt i ett skjul med svartmålade fönster utanför ett industriområde, med vapenatrappor och plastsäckar med strimlade dagstidningar i drivor över golvet, medan han väntar på ett sms som aldrig vill ta form och kläckas inuti hans smutsgula Motorola (en sån där som studsar när man tappar den i marken).

Det krävs ett visst mod att vara Dragan, ett riktigt jävla dödsföraktande mod att göra det en Dragan måste göra varje morgon från det att han slår upp de där ljusblåa jacken och fyrar av sitt första bländande leende mot världen tills det att han lägger sin flottiga kalufs på kudden igen på kvällen (eller snarare morgonen, beroende på om han fått Vissa Speciella Leveranser kvällen innan), men det är just det här modet att ge fullständigt fan i vad som kan tänkas hända eller inte hända som skiljer honom från alla andra som reser sig ur sina gravar om morgnarna, lämnar sina sockerlådor och matar Den Långa Ormen när den rör sig genom förroterna och söker föda. Ett visst risktagande är förenat med att vara Dragan, men, som han själv brukar säga (och här tänker du dig rubriken, eller möjligen brödtexten, eller någon typ av punchline [och tillförordnade red. har redan låtit dig, via flertalet mail och faktiskt även ett riktigt samtal, låt vara från en mycket välfylld Klaratunnel på väg till en av Whyreds pre-ppenings {någonstans måste du ändå beundra den copywriter som kom på denna inte annat än briljanta benämning på den exklusiva förhandstitt som föregår en releasefest} och där mottagningen möjligen inte var den bästa, få veta att artikeln på inga villkor får överstiga 4.000 ord, helst inte ens 3.500, eftersom han satt och väntade på en feature om antingen romdrickande i Hemingways fotspår eller barriärrevsfiske, du minns inte] och du tänker dig hur själva orden formas i hans mun, i Dragans jugoslaviska jättekäft, hur de faller ur den som solmogna druvor, fast femton år tidigare, femton långa år som lika gärna kunde vara sekunder, eller nej, minuter): *No guts, no glory*, med perfekt amerikanskt uttal, som om han stått framför spegeln och övat och övat och övat. En kvart, det är allt som skiljer dig från Dragan nu, en kvart och tre meter på torget när han får syn på dig,

stannar upp i sin framåtrörelse, tar av sig fiskehatten och går ner i någon slags sarkastisk bugning som får ett par flottiga svarta lockar att lösgöra sig ur massan på hans huvud. Här och nu öppnar sig porten mellan nu och då, och du kan se att den han stannat för inte är du utan Dagmar, som bor på sjätte våningen i huset bakom ICA och förmodligen är etthundratre år gammal minst, och man kan se att hon tycker om det, att hon faktiskt är lite förtjust i den uppmärksamhet Dragan ger henne, fastän hon innerst inne vet vilken typ av människa han är, *det vet ju alla* - här gör du bäst i att foga in en stillsam reflektion om detta är tankar som kommer att gå genom hennes hjärnas sköra gångar en vecka senare när ambulansmännen bär ut henne på bår och låter det lingonfärgade ljuset skölja över den morgonfuktiga asfalten - och du vet, hon kommer inte tillbaka, men bär hon då något med sig av Dragan, är det det han nu gör, är det så att han tömmer sig i alla han kurtiserar och smickrar, låter han dem ta en del av honom med sig, bort, ut i världen, så att det bara är ett tomt skal som ligger och svettas i ett skjul i ett övergivet industriområden och väntar väntar väntar på ett sms och möjligen en gång också drömde om Monte Carlo eller några andra berg där luften är klar och livet är ett lån vars ränta är ett klingande skratt ur ett nybadat barns strupe.

Och först nu ... slår det dig att den du sett komma emot Dragan är just Dragan, reflekterad i Amirs Guld och Smyckens skyltfönster, men också att du för ditt liv inte kan minnas din egen spegelbild där, snett bakom hans, och att det mycket väl kan vara så att den du är idag, den du har blivit, mycket väl beror på just denna oförmåga att minnas.